

Arrest

nr. 290 516 van 19 juni 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 27 augustus 2020 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 17 september 2020 om internationale bescherming. Op 14 maart 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U woonde samen met uw twee broers, zus en ouders in het dorp Mansour Kala, gelegen in district Qarghayi, provincie Laghman. Uw vader had een

groentewinkel in de bazaar van Mansour Kala en uw twee broers hielpen hem daar. U zelf stond in voor de boodschappen van het huis. Uw zus was huisvrouw.

Ongeveer twee jaar voor uw vertrek uit het land, begonnen jullie problemen te krijgen met jullie waterput die regelmatig droog begon te staan. Naar aanleiding van deze droogte begon uw zus, net zoals andere dorpingen dat deden, op regelmatige basis water te halen bij een buur genaamd S(...), die een goed werkende waterput had. S(...) was rijk en woonde in een groot huis met zijn twee vrouwen en vijftientig à dertig andere familieleden en verwanten. Hij had tevens vele connecties bij de overheid, waardoor er dikwijls medewerkers van de overheid bij hem over de vloer kwamen.

Ongeveer anderhalf jaar nadat uw zus naar S(...) was beginnen gaan, werd hij verliefd op haar en wilde hij met haar trouwen. Op een dag stuurde hij zijn twee vrouwen naar uw huis om de hand van uw zus te vragen. Uw vader reageerde kwaad en zei dat hij zijn achttienjarige dochter niet zou uithuwelijken aan een zestigjarige man. Zijn twee vrouwen zeiden dat deze keuze jullie familie problemen zou bezorgen.

Vier dagen later werd u dichtbij de bazaar benaderd door vijf onbekende jonge mannen. Zij vielen u aan en sloegen u in elkaar. Zonder een woord te zeggen gingen ze weer weg. Omstaanders hielpen u en brachten u naar uw huis en verwittigden uw vader. Gezien u zware verwondingen had opgelopen, werd u naar het ziekenhuis gebracht waar u een week verbleef. Toen uw broers via uw vader het nieuws vernamen dat u in elkaar was geslagen geweest, gingen zij naar het huis van S(...). In de gastenkamer zaten de vijf jongens die u in elkaar hadden geslagen. Uw broers vroegen aan hen waarom zij dit hadden gedaan. Er ontstond een schermutseling. Hierop kwam S(...) met een geweer en schoot hij uw twee broers neer.

Diezelfde nacht vluchtten S(...) en al zijn familieleden en verwanten die in dat huis woonden. Niemand weet waar zij naartoe gingen.

Gedurende de volgende vier à vijf maanden kwamen één à twee personen telkens één à twee keer in de week u opzoeken bij de bazaar. Zij riepen u telkens bij zich, maar u ging daar nooit op in. Elke keer wanneer u hen zag, ging u gewoon terug naar huis. Via dorpingen kregen u en uw gezin de boodschap van onbekende mensen dat jullie de hand van uw zus dienden te geven, gezien ze anders ook u zouden doden. Hierop besliste uw vader dat het voor u beter was om naar België te gaan, waar uw broer reeds was. U verliet Afghanistan omstreeks februari 2020. Na uw vertrek bleven uw ouders en zus nog vijftien à twintig dagen in Mansour Kala wonen, maar verhuisden hierna vanwege de problemen naar Jalalabad waar uw oom woont. Na hun verhuis kreeg uw vader nog een oproep van dorpingen die zeiden dat onbekende mensen naar hem en uw zus op zoek waren. Uw ouders en zus werken niet en leven slechts in angst in het huis van uw oom.

Na een reis van ongeveer acht maanden kwam u aan in België. U diende uw verzoek om internationale bescherming in op 17 september 2020.

In geval van terugkeer naar Afghanistan vreest u tevens de taliban omdat zij gevaarlijke personen zijn.

Ter staving van uw verzoek legt u uw eigen taskara en paspoort neer, evenals de taskara's en paspoorten van uw familieleden in Afghanistan, de Belgische identiteitsdocumenten van uw broer en schoonzus, een klacht bij de politie, ziekenhuisdocumenten, een document opgesteld door de dorpsouderen en enkele foto's.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest vermoord te worden door S(...) en zijn handlangers omdat uw gezin de hand van uw zus niet wilde geven. U vreest tevens de Taliban (CGVS p. 10).

Vastgesteld dient te worden dat u gedurende uw hele persoonlijke onderhoud over verschillende aspecten vage, ontwijkende, weinig doorleefde en weinig aannemelijke verklaringen aflegt. Hierdoor kan er geen geloof worden gehecht uw verklaringen dat u en uw familie problemen kenden met S(...).

In dit opzicht dient vooreerst te worden opgemerkt dat de informatie die u weergeeft over het verloop van de problemen die jullie kenden met S(...) en zijn kennissen, niet overeenstemt met de inhoud van de documenten die neerlegt ter staving van die problemen. Zo komen ten eerste uw verklaringen over het bezoek van de twee vrouwen van S(...) aan jullie huis, niet overeen. U verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud dat zijn twee vrouwen éénmaal naar jullie huis kwamen om de hand van uw zus te vragen, waarop uw vader weigerde en de problemen met S(...) en andere onbekenden zich voordeden (CGVS p. 10). Echter in de neergeschreven verklaringen van de dorpsoudsten die u neerlegt, staat dat de twee vrouwen van S(...) driemaal naar jullie huis kwamen om de hand van uw zus te vragen waarna de problemen begonnen (zie document). Wanneer u hierop wordt gewezen, zegt u slechts dat het misschien een vertaalfout is (CGVS p. 26). U liet het document echter zelf door een beëdigd vertaler vertalen en ook het CGVS liet het document nogmaals vertalen door een andere vertaler. Tweemaal werd de zin in kwestie op dezelfde manier, namelijk dat de vrouwen driemaal kwamen, vertaald. Dat u andere informatie geeft dan wat is opgesteld in het document dat u afgeeft, doet reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder komen ook uw eigen verklaringen betreffende het huwelijksaanzoek op respectievelijk de DVZ en het CGVS niet overeen. Zo verklaarde u op de DVZ dat nadat uw vader het huwelijksaanzoek weigerde, S(...) agressief reageerde en uw familie bedreigde (CGVS Vragenlijst, punt 5). Tijdens uw onderhoud blijkt echter dat S(...) uw familie nooit persoonlijk heeft aangesproken over deze kwestie. Wanneer u wordt gevraagd wat u bedoelde met uw verklaring op de DVZ, zegt u dat zijn twee vrouwen zeiden dat jullie problemen zouden krijgen indien jullie niet ingingen op de vraag. U wordt erop gewezen dat u op de DVZ niets zei over het feit dat de vrouwen iets hadden gezegd, maar dat u had verklaard dat S(...) zelf agressief heeft gereageerd. U wordt hierop gevraagd wat u bedoelde. U antwoordt dat alleen de vrouwen hebben gezegd dat het jullie niet goed zou uitkomen en dat jullie daarna jullie problemen hebben gekend (CGVS p. 19). Nog steeds antwoordt u niet op de vraag die u wordt gesteld. Dit en het feit dat u op de DVZ andere verklaringen aflegde, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder is het opvallend dat u zeer weinig weet te vertellen over S(...) zelf, ondanks het feit dat jullie al heel lang, tot zover uw herinnering strekt, buien zijn (CGVS p. 14). Wanneer u wordt gevraagd om alles dat u weet over S(...) te vertellen, zegt u slechts dat S(...) rijk en machtig is en dat hij veel connecties heeft met de overheid. U zegt dat u enkel via uw zus informatie heeft ingewonnen over S(...) en dat zij u niets meer heeft gezegd dan dat hij een grote familie heeft (CGVS p. 12). U verklaart dat er geen geruchten over S(...) en zijn familie door het dorp gingen (CGVS p. 15). U weet niet of S(...) een bepaalde reputatie had in het dorp en weet niet of andere dorpingen ooit problemen met hem hebben gekend (CGVS p. 18). Wanneer u wordt gevraagd om uw verklaringen over S(...) nader toe te lichten, valt het op dat u er nauwelijks concrete invulling aan kunt geven. Zo weet u niet waarom hij rijk is en waarmee hij zich in het leven bezig houdt (CGVS p. 13). U weet ook niet wat S(...) in het verleden heeft gedaan. Wanneer u ter verduidelijking wordt gevraagd of u enig idee heeft vanwaar S(...) zijn rijkdom haalde, zegt u slechts dat u dat niet weet. Wanneer aan u wordt gevraagd hoe u weet dat S(...) en zijn familie rijk waren, zegt u slechts dat men kon zien dat ze wagens hadden en dat ze heel rijk leken. Dit zijn vage verklaringen (CGVS p. 14). Wanneer u voorts wordt gevraagd op welke manier S(...) connecties heeft met de overheid, geeft u wederom een vaag antwoord. U zegt dat hij veel kennis had bij de overheid en dat hij overal mensen kende. Wanneer u wordt gevraagd hoe u dit weet, zegt u slechts dat men het gewoon kan zien en herhaalt dat mensen van de overheid bij hem over de vloer kwamen. Wanneer aan u wordt gevraagd hoe men gewoon kan zien wanneer iemand voor de overheid werkt, zegt u dat de persoon in kwestie in een ranger voertuig kwam. U herhaalt dat allerlei soorten mensen kwamen. Wanneer u wordt gevraagd wat u bedoelt met 'allerlei soorten mensen', zegt u dat u het niet weet. U herhaalt slechts dat allerlei soorten mensen naar zijn huis kwamen (CGVS p. 13). Het valt op dat u wederom heel vaag op de vragen antwoordt. Wanneer u voorts wordt gevraagd of u, los van uw problemen, op een andere concrete manier ooit heeft gemerkt dat S(...) macht had, antwoordt u van niet maar dat het wel gewoon zichtbaar was dat hij machtig was (CGVS p. 16). Ook deze verklaring is zeer vaag en weet allerminst te overtuigen. Uw vage en oppervlakkige verklaringen over S(...) doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaring dat S(...) jullie buur was en dat jullie problemen met hem kenden. Te meer daar u na de moord op uw broers nog vier à vijf maanden in uw dorp bleef wonen en daarbij alle mogelijkheden had om meer informatie over die persoon in te winnen. Dat u dat volledig hebt nagelaten is geenszins aannemelijk.

Verder legt u vage, weinig aannemelijke en weinig doorleefde verklaringen af over het incident dat u zelf meemaakte. Zo zegt u dat vijf onbekende jongens u uit het niets in elkaar sloegen. U had hen nog nooit eerder gezien en ze hebben toen ook niets tegen u gezegd (CGVS p. 19 en p. 20). U kende met andere woorden noch hen, noch hun motieven. Het is dan ook vreemd dat toen uw broers op de hoogte werden gebracht dat u in elkaar was geslagen, zij onmiddellijk naar het huis van S(...) gingen en daar zonder meer boos aan de vijf jongens vroegen waarom zij u in elkaar hadden geslagen. U wordt daarom ook gevraagd hoe het komt dat u wist dat deze jongens handlangers waren van S(...), gezien u hen nog nooit eerder had gezien en gezien zij niets tegen u hadden gezegd. U antwoordt niet op de vraag. U herhaalt slechts dat u werd aangevallen, in elkaar geslagen, dat de jongens wegluchtten en dat u werd geholpen door omstaanders. Uw broers gingen naar S(...)s huis waar ze vochten met de jongeren, waarna ze ook wisten dat de jongeren van die familie waren. U wordt opnieuw gevraagd hoe het komt dat u wist dat u in elkaar was geslagen door kennissen of verwanten van S(...) en wordt er nogmaals op gewezen dat u die jongens niet kende en dat zij ook niets tegen u hadden gezegd. U antwoordt niet op de vraag. U zegt dat dat is omdat de twee vrouwen de hand van uw zus waren komen vragen en sindsdien de problemen waren begonnen. Pas wanneer u letterlijk wordt gevraagd of u er gewoon vanuit ging dat dat voorval iets met S(...) te maken had, zegt u van wel (CGVS p. 20). Het feit dat u niet in staat bent om te antwoorden op deze vraag en deze telkens opnieuw ontwijkt, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Bovendien bestaat er geen logische verklaring voor de daaropvolgende actie van uw broers, met name dat zij nadat ze hadden vernomen dat u door vijf onbekenden in elkaar was geslagen onmiddellijk, kwaad, naar S(...) zouden zijn gestapt om de problemen te bespreken. Dat u verklaart dat zij dit effectief zo hebben gedaan, doet ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Daarbij is het overigens ook volstrekt onduidelijk hoe u weet dat uw broers dezelfde vijf personen aantreffen in het huis van S(...) die u eerder die dag in elkaar hadden geslagen. U had die mannen immers nog nooit eerder gezien en uw broers werden nog tijdens hun bezoek aan die woning gedood. Hoe u te weten kan zijn gekomen dat uw broers toen diezelfde personen hebben aangetroffen in het huis van S(...) en met hen hebben gevochten, blijft dan ook een raadsel.

Verder bent u ook inconsistent en tegenstrijdig over de bedreigingen die jullie ontvingen na de vlucht van S(...). Zo zegt u meerdere malen dat uw familie werd bedreigd door onbekenden die zeiden 'geef de hand van uw dochter, anders zullen wij uw andere zoon ook vermoorden' (CGVS p. 21). U zegt zelfs, net zoals op DVZ, dat S(...) en zijn familie mensen naar jullie huis stuurden om jullie dit te zeggen (CGVS Vragenlijst, punt 5 en CGVS p. 22). Aan de hand van uw verklaringen doet u uitschijnen dat uw ouders rechtstreeks werden bedreigd. Later tijdens uw gehoor blijkt plots dat uw familie nooit rechtstreeks werd bedreigd en dat de onbekenden nooit naar uw huis kwamen, maar dat zij dorpelingen aanspraken om aan uw familie de boodschap door te geven (CGVS p. 24). Ook uw vader werd nooit rechtstreeks aangesproken (CGVS p. 24 en p. 25). Wanneer u erop wordt gewezen dat u iets anders liet uitschijnen en wordt gevraagd waarom u uw eerdere uitspraken deed, reageert u vaag. U zegt dat de onbekende mensen het aan de winkelier zeiden en dat de winkelier de boodschap doorgaf aan u of uw vader (CGVS p. 24). U wordt erop gewezen dat u ook op DVZ verklaarde dat S(...) onbekende personen naar jullie huis stuurde om de boodschap over te brengen. U reageert vaag en naast de kwestie. U vraagt welke mensen en vervolgt dat de eerste keer zijn vrouwen de hand van uw zus kwamen vragen. Later kwamen die mensen die u bedreigden (CGVS p. 25). Uw onsamenvattende en tegenstrijdige verklaringen en uw onvermogen om dit te verklaren, doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ook kan hier nog worden opgemerkt dat het zeer vreemd is dat die onbekende mensen u en uw familie bedreigden via dorpelingen en via een winkelier. Zo is uw vader namelijk zelf ook winkelier op de bazaar. Wanneer u wordt gevraagd of u enig idee heeft waarom uw vader zelf niet werd bedreigd, gezien hij ook gewoon een eigen groentewinkel had, zegt u slechts dat u niet weet waarom en dat ze vooral achter u aanzaten (CGVS p. 24-25). Ook is het vreemd dat de onbekenden wel aanwezig waren in het dorp, maar niet naar uw huis kwamen om uw familie daar te bedreigen. Gevraagd of u enig idee heeft waarom de onbekenden niet rechtstreeks naar uw huis kwamen, zegt u dat ze niet naar uw huis kwamen omdat ze in het dorp en in de bazaar andere mensen aanspraken. U stelt dat de onbekenden een probleem hadden met u en iets van plan waren met u (CGVS p. 24). Wanneer u opnieuw wordt gevraagd of u enig idee heeft waarom de onbekenden andere dorpelingen aanspraken over de hand van uw zus en niet gewoon u of uw familie, antwoordt u slechts gedeeltelijk op de vraag en geeft u een niet overtuigende verklaring. Zo zegt u dat als ze u zagen, u gewoon weg liep. Daarom spraken ze dorpelingen aan om jullie de boodschap door te geven. U antwoordt niet op de vraag waarom uw familie niet werd aangesproken. Het is vreemd dat de onbekenden, gestuurd door S(...), u en uw familie wilden bedreigen maar dit –zonder duidelijke reden – zo inefficiënt en onrechtstreeks deden. Hetzelfde geldt voor de twee onbekenden die u gedurende vier à vijf maanden, één à twee keer per week op de bazaar kwamen opzoeken om u vanop honderdvijftig meter afstand tot hen te roepen. U bent namelijk niet één keer ingegaan op hun

uitnodigingen en ging telkens wanneer u hen zag gewoon weg. Desondanks veranderden deze mannen gedurende vier à vijf maanden nooit van tactiek en bleven zij altijd hetzelfde tegen u zeggen, telkens zonder enig resultaat. Wanneer u wordt gevraagd of u enig idee heeft waarom zij gedurende al die maanden nooit iets anders ondernamen, buiten een herhaling van hun onsuccesvolle uitnodigingen, antwoordt u vaag. U zegt dat als u hen opmerkte, u gewoon wegging en als zij u riepen u ook gewoon wegging. Nogmaals gevraagd of u enig idee heeft waarom zij nooit iets ondernamen om dichterbij u te komen of met u te spreken, maar dat zij in de plaats daarvan al die maanden gewoon naar daar gingen om u te roepen en dan zonder resultaat weg te wandelen, geeft u opnieuw een niet overtuigende verklaring. U zegt dat wanneer u hen zag, u naar huis ging en daar niet bleef staan (CGVS p. 23). Dat deze mannen gedurende bijna een half jaar nooit iets anders zouden hebben ondernomen om u concreet aan te spreken en dat zij nooit dichterbij u zouden zijn gekomen, maar u telkens op deze inefficiënte wijze bleven aanspreken, is niet aannemelijk en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Wanneer u voorts wordt gevraagd meer informatie te geven over de vlucht van S(...) en zijn familie, valt op dat u er niet veel over weet te zeggen. U zegt slechts dat ze 's nachts zijn weggevlucht, maar dat u niet weet naar waar. Wanneer u een eerste keer wordt gevraagd hoe u dit juist weet, antwoordt u niet op de vraag. Wanneer u nogmaals dezelfde vraag wordt gesteld, antwoordt u wederom niet op de vraag. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd hoe u heeft opgemerkt dat ze zijn weggevlucht die nacht, zegt u dat men dat daar gewoon kon zien en dat de dorpingen zeiden dat ze 's nachts waren weggevlucht. Dit is een vage verklaring. Gevraagd of u weet wat de dorpingen juist hebben gezien, zegt u dat u niet meer weet (CGVS p. 21). Dat u tot op heden dermate weinig weet over de vlucht van S(...), doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Ook dient hier te worden opgemerkt dat het vreemd is dat S(...) wegvluchtte diezelfde nacht, gezien hij volgens u rijk en machtig was en bovendien vele connecties had bij de overheid. Zijn plotse vlucht is niet in overeenstemming te brengen met de verklaringen die u aflegde over zijn profiel. Wanneer u wordt gevraagd of u enig idee heeft waarom S(...) de noodzaak voelde om te vluchten gezien hij zo machtig is en veel mensen bij de overheid kent, antwoordt u vaag en ontwijkend. U zegt dat hij is weggevlucht om geen problemen te krijgen (CGVS p. 21 en p. 22). Het aspect dat hij machtig is en connecties heeft, laat u terzijde. Nog vreemder en minder aannemelijk is het dat zijn ongeveer dertig verwanten en familieleden mee met hem zouden wegvluchten, gezien enkel S(...) diegene was die uw broers doodschoot. Wanneer u wordt gevraagd of u enig idee heeft waarom al zijn familieleden en verwanten ook vluchtten, antwoordt u slechts dat ze uw broers hebben gedood. U wordt gevraagd waarom ook de familieleden en verwanten van S(...) wegvluchtten, waarop u zegt dat u niet weet waarom maar dat ze allemaal zijn weggevlucht (CGVS p. 21). U wordt erop gewezen dat u niet exact weet waarom, maar wordt gevraagd of u enig idee heeft waarom ze allemaal zijn weggevlucht. U antwoordt opnieuw slechts dat ze uw broers hebben gedood (CGVS p. 22). Ook u blijkt niet in staat te zijn enige doordachte verklaring te geven aan dit vreemde gebeuren. Uw verklaringen over de wijze van de vlucht van S(...), zijn familieleden en verwanten doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

In dit opzicht is het bovendien ook vreemd dat S(...) gevlucht is omdat hij angstig is vanwege hetgeen hij heeft gedaan, maar dat hij wel nog steeds gebrand is op de hand van uw zus. U wordt gevraagd waarom S(...) de hand van uw zus nog steeds zou willen indien hij bang is voor de autoriteiten wegens hetgeen hij uw broers had aangedaan. U wordt erop gewezen dat S(...) op die manier toch gemakkelijk zou kunnen worden gevonden. U antwoordt dat u ook geen idee heeft waarom, maar dat hij gewoon uw zus wilde hebben (CGVS p. 25). Het gedrag van S(...) is weinig logisch en uw verklaringen daarover doen daarom ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts is het dan ook weer vreemd dat uw familie ervoor koos om niet naar de politie te stappen wegens de problemen die jullie kenden. U verklaart namelijk dat uw vader nooit naar de politie is gegaan omdat S(...) een machtig persoon is en de politie niets tegen hem kon doen. U wordt erop gewezen dat als de politie hem niks zou kunnen doen, S(...) niet zou vluchten. Vreemd genoeg antwoordt u dat S(...) en zijn familie vertrokken zijn uit de regio omdat ze bang waren dat ze problemen gingen krijgen. U wordt erop gewezen dat uit het feit dat S(...) bang is en vlucht, wel blijkt dat hij iets vreest ten aanzien van de politie. U wordt hierop gevraagd waarom uw vader dan heeft beslist om geen klacht in te dienen. Plots antwoordt u dat indien hij klacht zou hebben ingediend, het toch geen zin meer had gezien die mensen daar niet meer waren. Om dezelfde reden zijn jullie niet naar de malek gestapt, wat bizar is aangezien u eerder verklaarde dat het de gewoonte was dat maleks problemen in het dorp oplossen (CGVS p. 9, p. 25 en p. 26). U wordt erop gewezen dat jullie wel nog steeds werden lastiggevalen door onbekende mannen, waardoor u uiteindelijk het land diende te verlaten. Hieruit blijkt dat de problemen geen verleden tijd waren en dat de politie eventueel wel iets had kunnen betekenen. U zegt slechts dat u inderdaad gewoon werd lastiggevalen en dat uw vader het beter vond indien u naar België zou komen (CGVS p. 25). Uw onlogische en vage antwoorden overtuigen niet. Bovendien dient verder te worden opgemerkt dat u aan

het begin van uw onderhoud een klacht bij de politie betreffende uw problemen neerlegde. U wordt hierop gewezen. U antwoordt dat u het niet weet en u zegt dat uw vader dat misschien heeft gedaan en dan de documenten achteraf naar u heeft opgestuurd. U wordt gevraagd of u niet heeft gekeken naar de documenten die u afgeeft aan het CGVS, waarop u 'nee' antwoordt (CGVS p. 26). Het feit dat u een klacht bij de Afghaanse politie neerlegt, die u overigens volgens de inhoud van dat document zelf heeft ingediend, maar vervolgens verklaart geen klacht bij de politie te hebben neergelegd, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zowel uw problemen, als aan de authenticiteit van de klacht zelf waardoor er geen bewijswaarde aan kan worden toegekend. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Wat betreft uw vrees voor de Taliban, dient te worden vastgesteld dat u op basis daarvan geenszins in aanmerking komt voor internationale bescherming. U vreest de Taliban namelijk louter omdat ze gevaarlijke personen zijn (CGVS p. 10). Uit uw verklaringen blijkt nergens dat u ooit concrete problemen heeft gehad met de Taliban (CGVS p. 9-10). U slaagt er bijgevolg niet in hieromtrent een concrete en persoonlijke vrees aan te tonen die vereist is om in aanmerking te kunnen komen voor internationale bescherming.

Uit de beschikbare landeninformatie kan bovendien niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in Europa te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. U toont dit geenszins aan en uit de beschikbare informatie blijkt niet dat eenieder die na een verblijf in het buitenland naar Afghanistan terugkeert, zou dreigen te worden geconfronteerd met ernstige problemen of te worden geviséerd of vervolgd. U dient zulks derhalve in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke. U brengt immers geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen; laat staan dat u in concreto aannemelijk zou maken dat, door wie, waar, wanneer of in welke omstandigheden u daardoor zou dreigen te worden geviséerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De overige door u voorgelegde documenten zijn evenmin in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara en paspoort hebben enkel betrekking op uw identiteit en Afghaanse nationaliteit, die hier niet onmiddellijk in twijfel worden getrokken. Hetzelfde geldt voor de taskara's en paspoorten van uw familieleden in Afghanistan. De Belgische identiteitsdocumenten van uw broer en schoonzus hebben geen betrekking op essentiële elementen van uw relaas en oefenen in die zin dan ook geen invloed uit op de beslissing. Wat betreft de documenten van het ziekenhuis moet opnieuw worden verwezen naar de hierboven vermelde informatie over documentenfraude in Afghanistan. Bovendien hebben documenten enkel het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Wat betreft de door u voorgelegde foto's moet worden opgemerkt dat aan privé-foto's geen bewijswaarde wordt toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land

van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban

op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en

burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Qarghayi, Laghman. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft middels zijn verzoekschrift de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzocht om de voorliggende zaak via een louter schriftelijke procedure te behandelen overeenkomstig artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De verwerende partij

heeft hiertegen geen bezwaar kenbaar gemaakt. De Raad is evenwel niet ingegaan op het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, § 5, c), en 48/9, § 4, van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel van zijn enig middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Overeenkomstig artikel 48/6, §5, c) Vreemdelingenwet dient er rekening te worden gehouden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen.

In casu dient benadrukt dat verzoeker geen onderwijs heeft genoten en analfabeet is. Hier werd echter op geen enkel moment rekening mee gehouden hoewel artikel 48/9, §4 Vreemdelingenwet uitdrukkelijk wijst op het feit dat de ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moeten beoordelen of de verzoeker die om internationale bescherming verzoekt bijzondere procedurele noden heeft en deze in acht dienen te worden genomen door het verlenen van passende steun tijdens de procedure, voor zover deze noden voldoende zijn aangetoond en voor zover de rechten van verzoeker in het gedrang zouden komen en hij niet zou kunnen voldoen aan de hem opgelegde verplichtingen.

Er werd reeds aan het begin van het interview (interview DVZ: “analfabeet” en p. 8 interview CGVS) akte genomen van het feit dat verzoeker analfabeet is, doch werd hier verder geen rekening mee gehouden. Er werd zelfs geen melding van gemaakt in de bestreden beslissing. De beperkte intellectuele capaciteiten van de verzoeker werden niet in acht genomen. Een passende steun in het kader van zijn procedurele noden bleef uit waardoor de beslissing overeenkomstig artikel 39/2 Vreemdelingenwet nietig is.

Toch werd van de verzoeker gedetailleerde en gestructureerde input verwacht en werd verwacht dat hij de stukken had gelezen enz., waartoe verzoeker absoluut niet de noodzakelijke notie/kennis heeft. Nochtans is de bestreden beslissing vooral op het gebrek aan geloofwaardigheid gericht.”

In een tweede onderdeel van zijn enig middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij geen geloof hecht aan de verklaringen van verzoeker omdat:

-de informatie die verzoeker weergeeft over het verloop van de problemen met S(...) en zijn kennissen, niet overeenstemt met de inhoud van de documenten die verzoeker neerlegt

Verzoeker heeft kennis van één bezoek van de vrouwen van S(...). Daarna heeft hij vernomen dat ze nog meerder keren zijn langs geweest maar dit heeft verzoeker niet geweten toen hij in Afghanistan was. Het document dat hij hierover neerlegde kan hij niet lezen. Verzoeker kan niet lezen noch schrijven, zoals hierboven gesteld. Verzoeker kon onmogelijk lezen wat erin staat. De verwerende partij legt de verwachtingen veel te hoog. Voorts verwijst verwerende partij enkel naar de hoge graad van corruptie in Afghanistan om elke bewijskracht eraan te onttrekken...”

- Verzoeker verklaarde op de DVZ dat nadat vader het huwelijksaanzoek weigerde, S(...) agressief reageerde en de familie bedreigde (CGVS Vragenlijst, punt 5). Tijdens het onderhoud blijkt echter dat S(...) de familie nooit persoonlijk heeft aangesproken over deze kwestie.

Verzoeker ziet het probleem niet. De houding/agressie van S(...) werd overgemaakt door derden: zijn vrouwen, bepaalde mannen in het dorp enz. S(...) is niet het type man dat zelf zijn handen vuil maakt.

- Verzoeker weet zeer weinig te vertellen over S(...), het incident, de vlucht van S(...)

Ook hier kan verzoeker niet mee akkoord gaan. Verzoeker weet tal van dingen te vertellen over S(...), het incident, zijn vlucht. Hij heeft verklaard wat hij heeft gezien en wist. S(...) is een buur, geen naaste. Verzoeker lag in het ziekenhuis toen zijn broers werden gedood maar hij is uiteraard nadien op de hoogte gebracht over deze feiten, evenals over de vlucht van S(...). Ook hier wordt het ontbreken van enig opleidingsniveau niet in rekening genomen.

-tegenstrijdigheden omtrent de bedreigingen

Zoals eerder gesteld werden de bedreigingen steeds overgemaakt door derden, zoals de vrouwen van S(...) die verzoeker en zijn familie thuis bezochten en anderen in de bazaar waar ze winkeliers

waarschuwden dat verzoeker en familie maar beter kunnen ingaan op S(...) zijn wensen. De bedreigingen werden niet rechtstreeks door S(...) overgemaakt maar ze werden wel ervaren als rechtstreeks omdat het zeer duidelijk is dat ze uitgaan van S(...).

-bewijswaarde Afghaanse stukken

Men stelt dat er in Afghanistan veel valse stukken (omwille van corruptie) in omloop zijn. Deze argumentatie is echter niet voldoende om de stukken niet in overweging te nemen. Verzoeker meent dat verwerende partij hiermee onvoldoende bewijswaarde heeft verleend aan de neergelegde documenten, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (zie o.a. EHRM 2 oktober 2012, nr. 33210/11, Singh 6.ci. t. België, para. 104). Zonder de authenticiteit en de inhoud van deze documenten te onderzoeken voldoet de verwerende partij namelijk niet aan zijn plicht om deze documenten aan een diepgaand en rigoureuus onderzoek te onderwerpen

De CG laat na de elementen die in het voordeel van de verzoeker pleiten in acht te nemen, weer te geven en te onderzoeken. Verwerende partij focust volledig op elementen die zij niet logisch of onbegrijpelijk vindt zonder hieromtrent te motiveren.

De bestreden beslissing is niet zorgvuldig en redelijk tot stand gekomen. De CGVS is bij de beoordeling niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, heeft ze niet correct beoordeeld. De bestreden beslissing schendt de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Onterecht heeft de CG zijn verzoek om internationale bescherming geweigerd."

In een derde onderdeel van zijn enig middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"In hoofde van verzoeker bestaat er wel degelijk gegronde vrees voor vervolging wegens redenen in de zin van de Conventie van Genève. Volgende elementen dienen besproken te worden:

-Gegronde vrees: De vrees is actueel zoals blijkt uit de verklaringen van verzoeker. Indien verzoeker zou terugkeren naar Afghanistan wacht hem hetzelfde lot als zijn broers, die vermoord zijn door de machtige S(...). Zelf werd verzoeker bedreigd en mishandeld.

-Voor vervolging: twee bestanddelen:

i. Ernstige schade. Mishandelingen, bedreigingen, dood.

ii. Gebrek aan bescherming. De overheid zal verzoeker niet kunnen beschermen omdat zijn agressor banden heeft met de Taliban en de machthebbers. De broers van verzoeker hebben ook geen bescherming gekregen.

-In de zin van de Conventie van Genève: politieke/sociale redenen spelen een rol.

Verder wenst de verzoeker te verwijzen naar het EASO COI Afghanistan van januari 2022, p. 56 waar wordt ingegaan op de situatie van personen die een verzoek om internationale bescherming in het Westen ingediend hebben en zij die terugkeren vanuit het Westen naar Afghanistan.

Daarbij wordt vermeld dat een woordvoerder van de de-facto-regering op een vraag van een journalist antwoordde dat terugkeerders uit Oostenrijk tot het Afghaanse grondgebied zullen toegelaten worden, maar dat de zaak daarna aan een rechtbank zal worden voorgelegd om te beslissen hoe verder te gaan. Hierbij was het niet duidelijk of de woordvoerder terugkeerders in het algemeen bedoelde of alleen terugkeerders die in het buitenland misdaden hadden begaan. Verder valt ook te lezen dat volgens een Afghaanse mensenrechtenskundige er een negatief beeld onder taliban- sympathisanten en sommige taliban-segmenten bestaat over personen die Afghanistan verlaten hebben. Afghanen die zijn vertrokken worden gezien als mensen die geen islamitische waarden hebben of op de vlucht zijn voor dingen die zij hebben gedaan. Wel hebben de taliban begrip voor mensen die in het buitenland werken en periodiek terugkeren. De taliban geven zelfs bij voorrang een paspoort aan Afghaanse arbeiders die in het buitenland werken, omdat het een inkomen voor het land betekent. Ook heeft een Afghaanse professor verklaard dat de taliban begrip hebben voor personen die Afghanistan omwille van economische redenen verlaten hebben en daarom in het Westen verblijven.

Er kan niet worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer niet zal vervolgd worden."

In een vierde onderdeel van zijn enig middel haalt verzoeker artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet aan en bekritiseert hij de conclusie van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat verzoeker niet in aanmerking komt voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Hij verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 270 813 van 31 maart 2022, waaruit hij citeert, waarin de Raad volgens hem tot een heel andere conclusie komt. Verzoeker verwijst verder naar dezelfde informatie die de commissaris-generaal aanhaalt in de bestreden beslissing en naar voormeld arrest van de Raad "waaruit kan afgeleid worden dat verzoeker geen menswaardig leven kan leiden in zijn thuisland en regio omwille van de precaire socio-economische situatie en humanitaire situatie te wijten aan gedragingen van de overheidsactor Taliban/de-facto-regering".

Verzoeker vraagt de Raad de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), alleszins de bestreden beslissing te hervormen en hem als (politiek) vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

3.1.2. Als bijlage bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2. Nieuwe elementen

Op 10 februari 2023 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer na een verblijf in het buitenland met inachtneming van volgende recente landeninformatie waarnaar niet wordt verwezen in de bestreden beslissing: het rapport *"Afghanistan Security Situation"* van EUAA van augustus 2022, de COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"* van 23 september 2022, het rapport *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"* van EUAA van augustus 2022, het *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"* van EASO van augustus 2017, het rapport *"Afghanistan: Targeting of individuals"* van EUAA van augustus 2022, de COI Query *"Afghanistan. Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van EUAA van 4 november 2022 en de *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van januari 2023.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten omwille van problemen met een machtige buurman, S. genaamd, die zouden zijn ontstaan toen verzoekers vader weigerde in te gaan op een verzoek van S. om met verzoekers zus te trouwen. Verzoeker verklaart dat hij ongeveer vier dagen later door vijf onbekende jongemannen, volgens hem handlangers van S., werd aangevallen en in elkaar geslagen, waarna hij voor verzorging naar het ziekenhuis moest. Toen verzoekers broers vernamen wat verzoeker overkomen was, zouden zij zich naar het huis van S. hebben begeven om verhaal te halen bij de jongeren die verzoeker in elkaar hadden geslagen en die zich daar in de gastenkamer zouden hebben bevonden. Daarbij zou een schermutseling zijn ontstaan, waarop S. zou zijn opgedaagd met een geweer en verzoekers broers zou hebben neergeschoten. Diezelfde nacht zouden S. en zijn familieleden hun huis zijn ontvlucht. In de daaropvolgende vier à vijf maanden zou verzoeker één à twee keer per week in de bazaar zijn lastiggevalen door personen die hem bij zich riepen. Verzoeker zou daar nooit op ingegaan zijn en zich telkens weer naar huis hebben begeven wanneer dit zich voordeed. Via dorpelingen zouden onbekenden aan verzoekers familie de boodschap hebben gegeven dat zij verzoekers zus dienden af te geven omdat zij anders ook verzoeker zouden doden. Hierop zou verzoekers vader besloten hebben dat het voor verzoeker beter was dat hij naar België zou gaan, waar zijn oudste broer reeds was. Na zijn vertrek zou verzoekers familie verder zijn bedreigd en zouden zij zich omwille van deze problemen bij verzoekers oom in Jalalabad hebben gevestigd. Na deze verhuis zou verzoekers vader nog zijn opgebeld door dorpelingen die meldden dat onbekenden naar hem en zijn familie kwamen vragen. Verzoeker stelt bij terugkeer naar zijn land en regio van herkomst zijn voormalige buur S. te vrezen omwille van zijn voorgehouden problemen met deze persoon. Daarnaast geeft verzoeker aan de taliban te vrezen omdat zij gevaarlijke personen zijn.

Ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming heeft verzoeker in het kader van de administratieve procedure fotokopieën van volgende documenten neergelegd: zijn *taskara* en paspoort, de *taskara*'s en paspoorten van Afghaanse familieleden, de Belgische identiteitsdocumenten van zijn broer en schoonzus, een document van de politie met betrekking tot een door hem ingediende klacht, medische documenten en attesten van dorpsouderen. Daarnaast heeft verzoeker enkele foto's neergelegd (administratief dossier (hierna: AD), stuk 5, 'Documenten').

Verzoekers *taskara* en paspoort hebben enkel betrekking op zijn identiteit en Afghaanse nationaliteit, die *in casu* niet worden betwist.

De *taskara*'s en paspoorten van verzoekers familie in Afghanistan en de identiteitsdocumenten van zijn broer met Belgische nationaliteit en schoonzus hebben geen betrekking op verzoekers persoon en bevatten evenmin informatie over de essentiële elementen van het relaas op grond waarvan verzoeker om internationale bescherming verzoekt.

Wat betreft de documenten waarin dorpsouderen verzoekers voorgehouden problemen attesteren, dient te worden vastgesteld dat de inhoud hiervan op meerdere punten afwijkt van verzoekers eigen verklaringen. Zo kan in de verklaringen van de dorpsouderen, blijkens de daarbij gevoegde beëdigde vertalingen, worden gelezen dat S. zijn twee vrouwen drie keer naar verzoekers huis stuurde om een huwelijksaanzoek te doen dat telkens door verzoekers vader werd afgewezen. In verzoekers spontaan relaas dat door hem werd uiteengezet tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS is echter slechts sprake van één zo'n bezoek alvorens de problemen begonnen en werd niet zijn vader maar zijn moeder door de vrouwen van S. aangesproken en diende ook zij hen van antwoord (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', deel CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Tijdens zijn persoonlijk onderhoud geconfronteerd met de vaststelling dat in de verklaringen van de dorpsouderen kan worden gelezen dat de vrouwen van S. drie keer naar zijn huis zijn gekomen om een huwelijksaanzoek te doen, antwoordt verzoeker dat de tolk dit misschien verkeerd vertaald heeft en bevestigt hij dat de vrouwen maar één keer zijn langs geweest (*Ibid.*, p. 26). Verzoeker liet de neergelegde verklaringen van de dorpsouderen nochtans vertalen door een beëdigd vertaler. Het blijkt bovendien te gaan om twee afzonderlijke verklaringen van twee dorpschouffden met een identieke inhoud. Tweemaal werd de zin in kwestie op dezelfde manier vertaald, namelijk dat S. zijn vrouwen driemaal naar verzoekers vader stuurde om een huwelijksaanzoek te doen. Dat het hier om een vertaalfout zou gaan, kan dan ook niet overtuigen. In zijn verzoekschrift gooit verzoeker het over een geheel andere boeg waar hij stelt kennis te hebben van één bezoek van de vrouwen van S. en pas daarna te hebben vernomen dat ze nog meerdere keren zijn langs geweest, maar dit niet te hebben geweten toen hij in Afghanistan was. De Raad wijst erop dat verzoeker meer dan een jaar en drie maanden na zijn aankomst in België op het CGVS werd gehoord over de feiten die ten grondslag liggen aan zijn verzoek om internationale bescherming. Aldus mag worden verwacht dat hij daarover op dat moment reeds alle relevante informatie zou hebben ingewonnen, en niet pas na confrontatie tijdens het persoonlijk onderhoud met de inhoud van de documenten die hij ter staving van zijn verzoek neerlegt. De omstandigheid dat verzoeker zelf analfabeet is, en bijgevolg de neergelegde verklaringen van de dorpsouderen niet kan lezen, doet niets af aan deze verwachting. Bovendien toont verzoeker niet aan dat hij niet in de mogelijkheid was om zich over de inhoud van de door hem neergelegde documenten te informeren bij personen die wel kunnen lezen. In de verklaringen van de dorpsouderen kan voorts worden gelezen dat verzoekers vader de autoriteiten verwittigde nadat hij er door dorpelingen van op de hoogte was gebracht dat S. zijn twee zonen had vermoord en hij zelf ter plekke was gegaan om enkel vast te stellen dat S. al met zijn familie was gevlucht. Dit strookt niet met verzoekers verklaringen volgens de welke zijn vader nooit naar de politie is gegaan en het geen zin had om klacht in te dienen tegen de moordenaar(s) van zijn broers aangezien die al gevlucht waren (*Ibid.*, p. 25). Onder de documenten die verzoeker op het CGVS heeft neergelegd bevindt zich nochtans voormeld document van de politie waarin kan worden gelezen dat S. wordt vervolgd naar aanleiding van een klacht die verzoeker op 20 september 2019 zou hebben neergelegd. Hiermee tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS geconfronteerd, antwoordt verzoeker dat hij het niet weet en oppert hij dat zijn vader dat misschien heeft gedaan en dan de documenten achteraf naar hem heeft opgestuurd, wat niet strookt met de vaststelling dat verzoeker en niet zijn vader in het document wordt genoemd als degene die de klacht heeft ingediend. Verzoeker bevestigt verder dat hij de documenten die hij heeft afgegeven op het CGVS zelf niet meer bekeken heeft (*Ibid.*, p. 26). Dient te worden herhaald dat verzoekers ongeletterdheid geen afbreuk doet aan de verwachting dat hij zich terdege informeert over de essentiële elementen van zijn vluchtrelaas, alsook over de inhoud van de documenten die hij ter staving daarvan neerlegt. Het feit dat verzoeker een document van de politie neerlegt dat volgens de inhoud verband houdt met een klacht die hij *nota bene* zelf heeft ingediend, maar vervolgens verklaart hier niet van op de hoogte te zijn, maakt dat aan dit document niet de minste bewijswaarde kan worden toegekend.

De medische documenten kunnen hoogstens staven dat verzoeker geopereerd werd aan verwondingen die hij volgens de opmerkingen in één van de twee documenten zou opgelopen hebben bij een aanval door onbekenden. De vermeende oorzaak van verzoekers verwondingen wordt door de behandelende artsen evenwel niet bevestigd, noch tonen deze documenten op enige manier een verband aan tussen de geattesteerde verwondingen en de vervolgingsfeiten waarop verzoeker zich beroept in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming.

De foto's, tot slot, bevatten geen enkele objectieve aanwijzing met betrekking tot de plaats waar, het tijdstip waarop of de omstandigheden waarin zij werden genomen. Aan privéfoto's kan maar weinig bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld.

Daargelaten de hoger gedane vaststellingen, merkt de Raad nog op dat de neergelegde documenten, met uitzondering van de foto's, geen originele documenten maar fotokopieën zijn. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan hoe dan ook slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien blijkt uit objectieve informatie die werd opgenomen in het administratief dossier (AD, stuk 6, 'Landeninformatie', COI Focus "*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*" van 14 januari 2021 (update)) dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in het land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn, en dat bijgevolg enige voorzichtigheid aan de dag dient te worden gelegd wat betreft het toekennen van bewijswaarde aan Afghaanse documenten.

De Raad benadrukt dat uit vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, aan de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mag weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; Rvs 7 oktober 2003, nr. 123.958; RVS 18 juni 2003, nr. 120.714). Dit is *in casu* gebeurd. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, steunt 's Raads argumentatie niet louter op het gegeven dat in Afghanistan en daarbuiten veel valse stukken in omloop zijn, maar wordt ook de inhoud van de neergelegde documenten beoordeeld en afgetoetst aan verzoekers verklaringen. Verzoekers verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) is *in casu* niet dienstig.

Gelet op voorgaande vaststellingen, volstaan de door verzoeker neergelegde documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van zijn vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn relaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht en blijf geven van een gegronde vrees voor vervolging.

Te dezen stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoeker over verschillende aspecten van zijn relaas inconsistente, tegenstrijdige, vage, ontwijkende of onaannemelijke verklaringen heeft afgelegd.

Zo wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat de verklaringen die verzoeker op respectievelijk de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) en het CGVS heeft afgelegd over het huwelijksaanzoek niet overeenkomen:

"Zo verklaarde u op de DVZ dat nadat uw vader het huwelijksaanzoek weigerde, S(...) agressief reageerde en uw familie bedreigde (CGVS Vragenlijst, punt 5). Tijdens uw onderhoud blijkt echter dat S(...) uw familie nooit persoonlijk heeft aangesproken over deze kwestie. Wanneer u wordt gevraagd wat u bedoelde met uw verklaring op de DVZ, zegt u dat zijn twee vrouwen zeiden dat jullie problemen zouden krijgen indien jullie niet ingingen op de vraag. U wordt erop gewezen dat u op de DVZ niets zei over het feit dat de vrouwen iets hadden gezegd, maar dat u had verklaard dat S(...) zelf agressief heeft gereageerd. U wordt hierop gevraagd wat u bedoelde. U antwoordt dat alleen de vrouwen hebben gezegd dat het jullie niet goed zou uitkomen en dat jullie daarna jullie problemen hebben gekend (CGVS p. 19). Nog steeds antwoordt u niet op de vraag die u wordt gesteld. Dit en het feit dat u op de DVZ andere verklaringen aflegde, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas."

De uitleg (*post factum*) in het verzoekschrift dat "[d]e houding/agressie van S(...) werd overgemaakt door derden: zijn vrouwen, bepaalde mannen in het dorp enz." kan niet overtuigen, daar verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud tot tweemaal toe werd gevraagd wat hij met zijn verklaring bij DVZ bedoelde en hij tweemaal naast de kwestie antwoordde dat alleen de vrouwen van S. bedreigingen uitten na de afwijzing van het huwelijksaanzoek. Verzoeker kan evenmin overtuigen waar hij toevoegt dat S. niet het type man is dat zelf zijn handen vuil maakt, wat overigens niet strookt met zijn verklaringen volgens de welke S. degene was die zijn broers doodschoot (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', deel CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20-21).

De commissaris-generaal overweegt in de bestreden beslissing verder op goede gronden als volgt:

"Verder is het opvallend dat u zeer weinig weet te vertellen over S(...) zelf, ondanks het feit dat jullie al heel lang, tot zover uw herinnering strekt, buren zijn (CGVS p. 14). Wanneer u wordt gevraagd om alles dat u weet over S(...) te vertellen, zegt u slechts dat S(...) rijk en machtig is en dat hij veel connecties heeft met de overheid. U zegt dat u enkel via uw zus informatie heeft ingewonnen over S(...) en dat zij u niets meer heeft gezegd dan dat hij een grote familie heeft (CGVS p. 12). U verklaart dat er geen geruchten over S(...) en zijn familie door het dorp gingen (CGVS p. 15). U weet niet of S(...) een bepaalde reputatie had in het dorp en weet niet of andere dorpelingen ooit problemen met hem hebben gekend (CGVS p. 18). Wanneer u wordt gevraagd om uw verklaringen over S(...) nader toe te lichten, valt het op dat u er nauwelijks concrete invulling aan kunt geven. Zo weet u niet waarom hij rijk is en waarmee hij zich in het leven bezig houdt (CGVS p. 13). U weet ook niet wat S(...) in het verleden heeft gedaan. Wanneer u ter verduidelijking wordt gevraagd of u enig idee heeft vanwaar S(...) zijn rijkdom haalde, zegt u slechts dat u dat niet weet. Wanneer aan u wordt gevraagd hoe u weet dat S(...) en zijn familie rijk waren, zegt u slechts dat men kon zien dat ze wagens hadden en dat ze heel rijk leken. Dit zijn vage verklaringen (CGVS p. 14). Wanneer u voorts wordt gevraagd op welke manier S(...) connecties heeft met de overheid, geeft u wederom een vaag antwoord. U zegt dat hij veel kennis had bij de overheid en dat hij overal mensen kende. Wanneer u wordt gevraagd hoe u dit weet, zegt u slechts dat men het gewoon kan zien en herhaalt dat mensen van de overheid bij hem over de vloer kwamen. Wanneer aan u wordt gevraagd hoe men gewoon kan zien wanneer iemand voor de overheid werkt, zegt u dat de persoon in kwestie in een ranger voertuig kwam. U herhaalt dat allerlei soorten mensen kwamen. Wanneer u wordt gevraagd wat u bedoelt met 'allerlei soorten mensen', zegt u dat u het niet weet. U herhaalt slechts dat allerlei soorten mensen naar zijn huis kwamen (CGVS p. 13). Het valt op dat u wederom heel vaag op de vragen antwoordt. Wanneer u voorts wordt gevraagd of u, los van uw problemen, op een andere concrete manier ooit heeft gemerkt dat S(...) macht had, antwoordt u van niet maar dat het wel gewoon zichtbaar was dat hij machtig was (CGVS p. 16). Ook deze verklaring is zeer vaag en weet allerminst te overtuigen. Uw vage en oppervlakkige verklaringen over S(...) doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaring dat S(...) jullie buur was en dat jullie problemen met hem kenden. Te meer daar u na de moord op uw broers nog vier à vijf maanden in uw dorp bleef wonen en daarbij alle mogelijkheden had om meer informatie over die persoon in te winnen. Dat u dat volledig hebt nagelaten is geenszins aannemelijk. Verder legt u vage, weinig aannemelijke en weinig doorleefde verklaringen af over het incident dat u zelf meemaakte. Zo zegt u dat vijf onbekende jongens u uit het niets in elkaar sloegen. U had hen nog nooit eerder gezien en ze hebben toen ook niets tegen u gezegd (CGVS p. 19 en p. 20). U kende met andere woorden noch hen, noch hun motieven. Het is dan ook vreemd dat toen uw broers op de hoogte werden gebracht dat u in elkaar was geslagen, zij onmiddellijk naar het huis van S(...) gingen en daar zonder meer boos aan de vijf jongens vroegen waarom zij u in elkaar hadden geslagen. U wordt daarom ook gevraagd hoe het komt dat u wist dat deze jongens handlangers waren van S(...), gezien u hen nog nooit eerder had gezien en gezien zij niets tegen u hadden gezegd. U antwoordt niet op de vraag. U herhaalt slechts dat u werd aangevallen, in elkaar geslagen, dat de jongens wegluchtten en dat u werd geholpen door omstaanders. Uw broers gingen naar S(...)'s huis waar ze vochten met de jongeren, waarna ze ook wisten dat de jongeren van die familie waren. U wordt opnieuw gevraagd hoe het komt dat u wist dat u in elkaar was geslagen door kennissen of verwanten van S(...) en wordt er nogmaals op gewezen dat u die jongens niet kende en dat zij ook niets tegen u hadden gezegd. U antwoordt niet op de vraag. U zegt dat dat is omdat de twee vrouwen de hand van uw zus waren komen vragen en sindsdien de problemen waren begonnen. Pas wanneer u letterlijk wordt gevraagd of u er gewoon vanuit ging dat dat voorval iets met S(...) te maken had, zegt u van wel (CGVS p. 20). Het feit dat u niet in staat bent om te antwoorden op deze vraag en deze telkens opnieuw ontwijkt, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Bovendien bestaat er geen logische verklaring voor de daaropvolgende actie van uw broers, met name dat zij nadat ze hadden vernomen dat u door vijf onbekenden in elkaar was geslagen onmiddellijk, kwaad, naar S(...) zouden zijn gestapt om de problemen te bespreken. Dat u verklaart dat zij dit effectief zo hebben gedaan, doet ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Daarbij is het overigens ook volstrekt onduidelijk hoe u weet dat uw broers dezelfde vijf personen aantroffen in het huis van S(...) die

u eerder die dag in elkaar hadden geslagen. U had die mannen immers nog nooit eerder gezien en uw broers werden nog tijdens hun bezoek aan die woning gedood. Hoe u te weten kan zijn gekomen dat uw broers toen diezelfde personen hebben aangetroffen in het huis van S(...) en met hen hebben gevochten, blijft dan ook een raadsel.

(...)

Wanneer u voorts wordt gevraagd meer informatie te geven over de vlucht van S(...) en zijn familie, valt op dat u er niet veel over weet te zeggen. U zegt slechts dat ze 's nachts zijn weggevlucht, maar dat u niet weet naar waar. Wanneer u een eerste keer wordt gevraagd hoe u dit juist weet, antwoordt u niet op de vraag. Wanneer u nogmaals dezelfde vraag wordt gesteld, antwoordt u wederom niet op de vraag. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd hoe u heeft opgemerkt dat ze zijn weggevlucht die nacht, zegt u dat men dat daar gewoon kon zien en dat de dorpelingen zeiden dat ze 's nachts waren weggevlucht. Dit is een vage verklaring. Gevraagd of u weet wat de dorpelingen juist hebben gezien, zegt u dat u niet meer weet (CGVS p. 21). Dat u tot op heden dermate weinig weet over de vlucht van S(...), doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Ook dient hier te worden opgemerkt dat het vreemd is dat S(...) wegvluchtte diezelfde nacht, gezien hij volgens u rijk en machtig was en bovendien vele connecties had bij de overheid. Zijn plotse vlucht is niet in overeenstemming te brengen met de verklaringen die u aflegde over zijn profiel. Wanneer u wordt gevraagd of u enig idee heeft waarom S(...) de noodzaak voelde om te vluchten gezien hij zo machtig is en veel mensen bij de overheid kent, antwoordt u vaag en ontwijkend. U zegt dat hij is weggevlucht om geen problemen te krijgen (CGVS p. 21 en p. 22). Het aspect dat hij machtig is en connecties heeft, laat u terzijde. Nog vreemder en minder aannemelijk is het dat zijn ongeveer dertig verwanten en familieleden mee met hem zouden wegvluchten, gezien enkel S(...) diegene was die uw broers doodschoot. Wanneer u wordt gevraagd of u enig idee heeft waarom al zijn familieleden en verwanten ook vluchtten, antwoordt u slechts dat ze uw broers hebben gedood. U wordt gevraagd waarom ook de familieleden en verwanten van S(...) wegvluchtten, waarop u zegt dat u niet weet waarom maar dat ze allemaal zijn weggevlucht (CGVS p. 21). U wordt erop gewezen dat u niet exact weet waarom, maar wordt gevraagd of u enig idee heeft waarom ze allemaal zijn weggevlucht. U antwoordt opnieuw slechts dat ze uw broers hebben gedood (CGVS p. 22). Ook u blijkt niet in staat te zijn enige doordachte verklaring te geven aan dit vreemde gebeuren. Uw verklaringen over de wijze van de vlucht van S(...), zijn familieleden en verwanten doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. In dit opzicht is het bovendien ook vreemd dat S(...) gevlucht is omdat hij angstig is vanwege hetgeen hij heeft gedaan, maar dat hij wel nog steeds gebrand is op de hand van uw zus. U wordt gevraagd waarom S(...) de hand van uw zus nog steeds zou willen indien hij bang is voor de autoriteiten wegens hetgeen hij uw broers had aangedaan. U wordt erop gewezen dat S(...) op die manier toch gemakkelijk zou kunnen worden gevonden. U antwoordt dat u ook geen idee heeft waarom, maar dat hij gewoon uw zus wilde hebben (CGVS p. 25). Het gedrag van S(...) is weinig logisch en uw verklaringen daarover doen daarom ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas."

Met het summiere en niet nader uitgewerkte betoog dat hij tal van dingen weet te vertellen over S., het incident en de vlucht van S. weerlegt noch verklaart verzoeker de hoger vastgestelde vaagheden en incoherenties in zijn verklaringen betreffende kernelementen van zijn relaas. Het gegeven dat S. een buur en geen naaste is, doet niets af aan de verwachting dat verzoeker zich over deze persoon, die de vermeende oorzaak is van zijn vrees en de reden waarom hij zijn land van herkomst verliet, terdege zou hebben geïnformeerd, *quod non*. De omstandigheid dat verzoeker in het ziekenhuis lag toen zijn broers werden gedood neemt niet weg dat hij nadien op de hoogte werd gebracht van de feiten en de vlucht van S., zoals hij trouwens ook zelf in zijn verzoekschrift aangeeft. Verzoeker licht niet toe in welke zin "het ontbreken van enig opleidingsniveau" in zijn hoofde het vastgestelde gebrek aan detail, logica en coherentie in zijn verklaringen zou kunnen verschonen of verklaren. Verzoeker gaat eraan voorbij dat de gedane vaststellingen betrekking hebben op personen en feiten die centraal staan in een relaas dat hij naar eigen zeggen persoonlijk heeft beleefd of dat zich in zijn directe leefomgeving heeft afgespeeld en waaraan hij zijn voorgehouden vrees voor vervolging verbindt. Ook van verzoekers die laag- of niet-opgeleid zijn mag redelijkerwijze worden verwacht dat zij volledige, coherente en doorleefde verklaringen afleggen over de kern van hun persoonlijk relaas.

De commissaris-generaal wijst er verder in de bestreden beslissing nog terecht op dat verzoeker ook over de bedreigingen die zijn familie na de vlucht van S. ontving geen coherente verklaringen heeft afgelegd:

"Zo zegt u meerdere malen dat uw familie werd bedreigd door onbekenden die zeiden 'geef de hand van uw dochter, anders zullen wij uw andere zoon ook vermoorden' (CGVS p. 21). U zegt zelfs, net zoals op DVZ, dat S(...) en zijn familie mensen naar jullie huis stuurden om jullie dit te zeggen (CGVS Vragenlijst, punt 5 en CGVS p. 22). Aan de hand van uw verklaringen doet u uitschijnen dat uw ouders rechtstreeks werden bedreigd. Later tijdens uw gehoor blijkt plots dat uw familie nooit rechtstreeks werd bedreigd en

dat de onbekenden nooit naar uw huis kwamen, maar dat zij dorpelingen aanspraken om aan uw familie de boodschap door te geven (CGVS p. 24). Ook uw vader werd nooit rechtstreeks aangesproken (CGVS p. 24 en p. 25). Wanneer u erop wordt gewezen dat u iets anders liet uitschijnen en wordt gevraagd waarom u uw eerdere uitspraken deed, reageert u vaag. U zegt dat de onbekende mensen het aan de winkelier zeiden en dat de winkelier de boodschap doorgaf aan u of uw vader (CGVS p. 24). U wordt erop gewezen dat u ook op DVZ verklaarde dat S(...) onbekende personen naar jullie huis stuurde om de boodschap over te brengen. U reageert vaag en naast de kwestie. U vraagt welke mensen en vervolgt dat de eerste keer zijn vrouwen de hand van uw zus kwamen vragen. Later kwamen die mensen die u bedreigden (CGVS p. 25). Uw onsamenhangende en tegenstrijdige verklaringen en uw onvermogen om dit te verklaren, doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas."

Door in zijn verzoekschrift te herhalen dat de bedreigingen steeds werden overgemaakt door derden en niet rechtstreeks door S., doch wel als rechtstreeks werden ervaren omdat het zeer duidelijk is dat ze uitgaan van S., weerlegt noch verklaart verzoeker op enige wijze dat waar hij initieel verklaarde dat zijn familie thuis werd bedreigd door mensen die door S. waren gestuurd en vroegen om hun dochter aan hen te geven omdat zij anders hun andere zoon ook zouden doden, uit zijn latere verklaringen blijkt dat zijn familie nooit rechtstreeks werd bedreigd, laat staan aan huis, doch dat dorpelingen door onbekenden werden aangesproken om aan verzoekers familie de boodschap door te geven.

Voorts doet verzoeker met zijn betoog geen afbreuk aan de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing:

"Ook kan hier nog worden opgemerkt dat het zeer vreemd is dat die onbekende mensen u en uw familie bedreigden via dorpelingen en via een winkelier. Zo is uw vader namelijk zelf ook winkelier op de bazaar. Wanneer u wordt gevraagd of u enig idee heeft waarom uw vader zelf niet werd bedreigd, gezien hij ook gewoon een eigen groentewinkel had, zegt u slechts dat u niet weet waarom en dat ze vooral achter u aanzaten (CGVS p. 24-25). Ook is het vreemd dat de onbekenden wel aanwezig waren in het dorp, maar niet naar uw huis kwamen om uw familie daar te bedreigen. Gevraagd of u enig idee heeft waarom de onbekenden niet rechtstreeks naar uw huis kwamen, zegt u dat ze niet naar uw huis kwamen omdat ze in het dorp en in de bazaar andere mensen aanspraken. U stelt dat de onbekenden een probleem hadden met u en iets van plan waren met u (CGVS p. 24). Wanneer u opnieuw wordt gevraagd of u enig idee heeft waarom de onbekenden andere dorpelingen aanspraken over de hand van uw zus en niet gewoon u of uw familie, antwoordt u slechts gedeeltelijk op de vraag en geeft u een niet overtuigende verklaring. Zo zegt u dat als ze u zagen, u gewoon weg liep. Daarom spraken ze dorpelingen aan om jullie de boodschap door te geven. U antwoordt niet op de vraag waarom uw familie niet werd aangesproken. Het is vreemd dat de onbekenden, gestuurd door S(...), u en uw familie wilden bedreigen maar dit –zonder duidelijke reden - zo inefficiënt en onrechtstreeks deden. Hetzelfde geldt voor de twee onbekenden die u gedurende vier à vijf maanden, één à twee keer per week op de bazaar kwamen opzoeken om u vanop honderdvijftig meter afstand tot hen te roepen. U bent namelijk niet één keer ingegaan op hun uitnodigingen en ging telkens wanneer u hen zag gewoon weg. Desondanks veranderden deze mannen gedurende vier à vijf maanden nooit van tactiek en bleven zij altijd hetzelfde tegen u zeggen, telkens zonder enig resultaat. Wanneer u wordt gevraagd of u enig idee heeft waarom zij gedurende al die maanden nooit iets anders ondernamen, buiten een herhaling van hun onsuccesvolle uitnodigingen, antwoordt u vaag. U zegt dat als u hen opmerkte, u gewoon wegging en als zij u riepen u ook gewoon wegging. Nogmaals gevraagd of u enig idee heeft waarom zij nooit iets ondernamen om dichterbij u te komen of met u te spreken, maar dat zij in de plaats daarvan al die maanden gewoon naar daar gingen om u te roepen en dan zonder resultaat weg te wandelen, geeft u opnieuw een niet overtuigende verklaring. U zegt dat wanneer u hen zag, u naar huis ging en daar niet bleef staan (CGVS p. 23). Dat deze mannen gedurende bijna een half jaar nooit iets anders zouden hebben ondernomen om u concreet aan te spreken en dat zij nooit dichterbij u zouden zijn gekomen, maar u telkens op deze inefficiënte wijze bleven aanspreken, is niet aannemelijk en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas."

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de voormelde motieven van de bestreden beslissing, die betrekking hebben op elementen die raken aan de kern van verzoekers relaas en op grond waarvan de commissaris-generaal terecht besluit dat hieraan geen geloof kan worden gehecht, in een ander daglicht te stellen. Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoeker niet worden weerlegd, door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt. Verzoeker laat verder na te concretiseren welke elementen die in zijn voordeel pleiten door de commissaris-generaal ten onrechte niet werden onderzocht.

De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om zijn verklaringen *in concreto* aannemelijk te maken en dat hij zich daarbij niet kan verschuilen achter het feit dat hij geen onderwijs heeft genoten en analfabeet is. Zoals hoger reeds werd aangestipt, mag ook van een onopgeleide en ongeletterde verzoeker redelijkerwijze worden verwacht dat hij gedetailleerde, coherente en doorleefde verklaringen aflegt over de feiten en gebeurtenissen die de kern uitmaken van zijn persoonlijk vluchtrelaas. Waar verzoeker van mening is dat de commissaris-generaal artikel 48/9, § 4, van de Vreemdelingenwet geschonden heeft door *in casu* geen bijzondere procedurele noden in acht te hebben genomen, niettegenstaande akte genomen werd van het feit dat verzoeker analfabeet is, wijst de Raad erop dat verzoeker aan het begin van de procedure zelf geen bijzondere procedurele noden, omwille van zijn ongeletterdheid of enige andere reden, kenbaar heeft gemaakt (AD, stuk 7, Vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ van 30 oktober 2020). Verzoeker toont bovendien niet aan dat analfabetisme de verstandelijke vermogens aantast en dat hij louter omwille van het feit dat hij niet kan lezen en schrijven “*beperkte intellectuele capaciteiten*” heeft. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker in staat was zijn vluchtrelaas op een gestructureerde manier uiteen te zetten en dat hij de logica en inhoud van de hem gestelde vragen over het algemeen correct begreep. Zijn advocaat gaf aan het eind van het persoonlijk onderhoud weliswaar aan dat het voor verzoeker, onder meer omwille van het feit dat hij ongeschoold is, “*zeer moeilijk is om een heel uitgebreid interview te doen en om op heel veel vragen te kunnen antwoorden*”, doch liet na de vermeende moeilijkheden te concretiseren. Het feit dat verzoeker niet in staat was de door hem neergelegde documenten zelf te lezen, doet niets af aan de verwachting dat hij weet wat hij neerlegt en enigszins op de hoogte is van de inhoud ervan door zich daarover te informeren bij personen die wel kunnen lezen (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, deel CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 27-28). Nog daargelaten voorgaande vaststellingen, geeft verzoeker in zijn verzoekschrift evenmin aan welke steun hij *in casu* passend had gevonden. Een schending van artikel 48/9, § 4, van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van de door hem voorgehouden persoonlijke problemen met zijn buurman S. De vraag naar de nexus tussen de door verzoeker aangevoerde vervolgingsfeiten en het Verdrag van Genève, alsook deze naar het al dan niet voorhanden zijn van doeltreffende bescherming door de nationale overheid, is *in casu* niet relevant.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet is voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Wat betreft de door verzoeker aangehaalde vrees voor de taliban, dient in navolging van de commissaris-generaal te worden vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn administratieve procedure louter verwijst naar het feit dat de taliban gevaarlijke personen zouden zijn en nergens concrete problemen met de taliban aanhaalt (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, deel CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9-10). Zodoende slaagt verzoeker er niet in een concrete en persoonlijke vrees voor vervolging door de taliban aan te tonen, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt overwogen en door verzoeker niet wordt betwist, laat staan weerlegd.

In zijn verzoekschrift verwijst verzoeker verder nog naar pagina 56 van het COI-rapport “*Afghanistan. Country focus*” van EASO – thans EUAA – van januari 2022, waar wordt ingegaan op de situatie van personen die een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend in het Westen en zij die terugkeren vanuit het Westen naar Afghanistan. Hij voegt hieraan toe dat niet kan uitgesloten worden dat hij bij een terugkeer niet (*sic*) zal vervolgd worden.

Daargelaten dat niet blijkt dat verzoeker ten aanzien van de DVZ of het CGVS gewag heeft gemaakt van enige vrees om, bij terugkeer, door de taliban te worden vervolgd omwille van zijn verblijf in het Westen en/of het feit dat hij in het Westen om internationale bescherming heeft verzocht, kan aangaande de behandeling van personen met verzoekers profiel bij terugkeer op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook

beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de-factoregering opnieuw het *Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar)* (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – i.e. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*Ministry of Communications and Information Technology*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken. (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pasjtoe-origine die gedurende een bepaalde

periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pasjtoe-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI Query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen,

de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Voorgaande vaststelling dat verzoeker tijdens de administratieve procedure geen vrees omwille van verwestering heeft aangehaald mede in acht genomen, blijken er *in casu* geen concrete elementen of aanwijzingen te zijn op basis waarvan kan worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid zal worden vervolgd omdat hij verwesterd is of als dusdanig zou worden gepercipieerd.

Vooreerst blijkt uit de gegevens van zijn dossier niet dat verzoeker voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Nu niet blijkt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban in zijn hoofde, noch omwille van geloofwaardige problemen met zijn buurman S., die volgens hem banden heeft met de taliban, kan niet worden aangenomen dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of de lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Verzoeker concretiseert voorts op geen enkele wijze waarom in zijn hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging omwille van (gepercipieerde) verwestering. Een loutere verwijzing naar algemene informatie is in dezen niet voldoende. *In casu* blijkt dat verzoeker, die reeds meerderjarig was op het voorgehouden ogenblik van zijn vertrek uit Afghanistan, reeds in belangrijke mate gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. De duur van zijn verblijf in België (en in het Westen) is niet van dien aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate verankerd is in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de in Afghanistan geldende normen en waarden, mede gelet op zijn verklaring nog contact te houden met zijn familie aldaar (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, deel CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7-8). Voorts is het in dit kader relevant op te merken dat verzoeker zich doorheen de procedure heeft bediend van een tolk Dari en dat nergens uit blijkt dat hij niet langer dient te worden beschouwd als een soennitische moslim (AD, stuk 7, verklaring DVZ, nr. 9).

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.3.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – zijn buurman S., die hem zou viseren omwille van zijn vaders weigering S. de hand van zijn zus te geven, niet aannemelijk heeft gemaakt, hij geen concrete en persoonlijke problemen met de taliban heeft aangehaald en evenmin kan worden aangenomen dat hij bij terugkeer dient te vrezen voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat deze bepaling de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de

erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar, en citeert uit, het arrest van de Raad met nummer 270 813 van 31 maart 2022 en opmerkt dat de Raad hierin tot een heel andere conclusie dan de bovenstaande komt, dient te worden benadrukt dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker bovendien niet *in concreto* aantoont dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire

beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

3.3.3.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-and-run-aanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van ‘*improvised explosive devices*’ (IED’s). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* ‘*incidents with at least one recorded fatality*’, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA “*Country Guidance Afghanistan*”, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED-aanvallen en ‘*unexploded ordnance*’, wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA “*Afghanistan. Security Situation*”, augustus 2022, p. 62).

De UN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query Afghanistan, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan evenwel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "Country Guidance Afghanistan" van januari 2023.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Laghman. De Raad stelt op basis van de beschikbare landeninformatie vast dat er actueel in deze provincie voor burgers geen reëel risico bestaat om persoonlijk getroffen te worden door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen die het risico op ernstige schade kunnen verhogen zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker brengt *in casu* geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse, die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

3.3.3.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.8. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT